

Goethes
Liebesgedichte

Goethe szerelmes
versei

Szalki Bernáth Attila

VERSFORDÍTÁSAI

© *Szalki Bernáth Attila*
magánkiadása
(Minden jog fenntartva.)

ISBN 978-615-81313-8-4

2020

INHALTSVERZEICHNIS

21. Die schöne Nacht.....	6
22. Der Schäfer.....	10
23. Einst ging ich meinem Mädchen nach.....	36
24. Gegenwart.....	26
25. Glück und Traum.....	17
26. Heidenröslein.....	43
27. Ich wünsche mir eine hübsche Frau.....	41
28. Mailied.	31
29. Mailied.....	33
30. Marianne von Willemer.....	35
31. Mit Pfeilen und Bogen.....	438
32. Nachgefühle.....	16
33. Nähe.....	28
34. Nähe des Geliebten.....	23
35. Neue Liebe, neues Leben.....	42
36. Ob ich dich liebe, weiß ich nicht	40
37. Pilgers Morgenlied - An Lila.....	45
38. Rastlose Liebe.....	24
39. Wehmut.....	44
40. Willkommen und Abschied.....	25

TARTALOMJEGYZÉK

21. Fogadtatás és búcsú.....	25
22. Jelen.....	26
23. Kestnernek.....	27
24. Közelség.....	28
25. Linának.....	29
26. Lilihez.....	30
27. Májusi dal.....	31
28. Májusi ének.....	33
29. Maradj, maradj vélem.....	34
30. Marianne von Willemer.....	35
31. Mentem én a lánykám után.....	36
32. Nézz körül... ..	37
33. Nyilakkal és íjjal.....	38
34. Oh, terád mennyire vágyom.....	39
35. Szeretlek-e, nem tudom én... ..	40
36. Szeretnék egy nőt.....	41
37. Új szerelem, új élet.....	42
38. Vadrózsa.....	43
39. Vágyakozás.....	44
40. Zarándok reggeli dala – Lil(l)ához.....	45

Der Abschied 1

Laß mein Aug' den Abschied sagen,
Den mein Mund nicht nehmen kann!
Schwer, wie schwer ist er zu tragen!
Und ich bin doch sonst ein Mann.

Traurig wird in dieser Stunde
Selbst der Liebe süßtes Pfand,
Kalt der Kuß von deinem Munde,
Matt der Druck von deiner Hand.

Sonst, ein leicht gestohlnes Mäulchen,
O, wie hat es mich entzückt!
So erfreuet uns ein Veilchen,
Das man früh im März gepflückt.

Doch ich pflücke nun kein Kränzchen,
Keine Rose mehr für dich.
Frühling ist es, liebes Fränzchen,
Aber leider Herbst für mich!

A búcsú

Búcsút csak a szemem intsen,
Erre nem képes a szám!
Nehéz ezt az érzést vinnem!
Férfi voltom mérte rám.

Mert szomorú ez az óra,
Törli szerelmed magát,
Szádnak hideg már a csókja,
S közömbös a kézfogás.

Régen egy lopott csókocska
Engem hogy boldogított!
Vidített egy szál ibolya,
Mi márciusban nyílott!

Lányka koszorút nem fonok
Néked virágokból már,
Jönnek rád tavasz napok,
Engem ősz bánata vár!

Am Flusse 2

Verfließet, vielgeliebte Lieder,
Zum Meere der Vergeßenheit!
Kein Knabe sing' entzückt euch wieder,
Kein Mädchen in der Blütenzeit.

Ihr sanget nur von meiner Lieben;
Nun spricht sie meiner Treue Hohn.
Ihr wart ins Wasser eingeschrieben;
So fließt denn auch mit ihm davon.

A folyónál

Szeretett dalaink elúsznak,
S mind felejtés tenger(é)be tér!
Nem szól szép éneke fiúknak,
Lányhoz így tavasszal nem ér.

Kedvesemről elmeséltétek;
Hogy hűségemről gúnnyal szólt.
Víz felszínre feljegyeztétek;
S ez vízzel együtt el is folyt.

Die schöne Nacht 3

Nun verlass' ich diese Hütte,
Meiner Liebsten Aufenthalt,
Wandle mit verhülltem Schritte
Durch den öden finstern Wald;
Luna bricht durch Busch und Eichen,
Zephyr meldet ihren Lauf,
Und die Birken streun mit Reigen
Ihr den süßten Weihrauch auf.

Wie ergez' ich mir im Kühlen
Dieser schönen Sommernacht!
O, wie still ist hier zu fühlen,
Was die Seele glücklich macht!
Läßt sich kaum die Wonne fassen;
Und doch wollt' ich, Himmel, dir
Tausend solcher Nächte lassen,
Gäb' mein Mädchen eine mir.

A gyönyörű éjszaka

Most ezt a kunyhót elhagyom,
Azt, hol a kedvesem várt,
Utam szokott lépéssel rovom
Sötét, kihalt erdön át;
Holdfény átsüt az ágakon,
Érzem Zephyr sóhaját,
Táncos, hajladozó nyírfákon
Édes tömjén illatát.

Úgy élvezem e hűvösben
Ezt a szép nyár éjszakát!
Mely csendes környezetében
Lelkemnek boldogságot ad!
Gyönyört oly nehéz elérnem,
Ám remélem, mennyi megszán,
S enged oly ezer éjt nékem,
Amilyent adhat egy lány!

Die Liebende abermals 4

Warum ich wieder zum Papier mich wende?
Das mußt du, Liebster, so bestimmt nicht fragen:
Denn eigentlich hab ich dir nichts zu sagen;
Doch kommst zuletzt in deine lieben Hände.

Weil ich nicht kommen kann, soll, was ich
sende, Mein ungeteiltes Herz hinübertragen
Mit Wonnen, Hoffnungen, Entzücken, Plagen:
Das alles hat nicht Anfang, hat nicht Ende.

Ich mag vom heutigen Tag dir nichts vertrauen,
Wie sich im Sinnen, Wünschen, Wähnen, Wollen
Mein treues Herz zu dir hinüberwendet.

So stand ich einst vor dir, dich anzuschauen,
Und sagte nichts. Was hätt ich sagen sollen?
Mein ganzes Wesen war in sich vollendet.

A kedveshez újra...

Miért fordulok én ismét levélhez?
Oh, kedvesem, ezt nem kell megkérdened:
Valójában nincs új mondandom neked,
Ez végül elkerül kedves kezedhez.

Mert nem jöhetek, kell, valamit küldjek,
Az oszthatatlan szívemet átviszem,
Csapásokat, örömeim s reményem,
S biz' nincs kezdete se vége ezeknek.

Nem szeretnék ma semmit rád terhelni,
Képzeletem s akaratom reményit,
De teljes hű szívem elküldöm tenéked.

Egykor ott álltam, s úgy tudtalak nézni.
Mit mondhattam volna? Nem szóltam semmit.
Magában beteljesült egész lényem.

An die Erwählte 5

Hand in Hand! und Lipp auf Lippe!
Liebes Mädchen, bleibe treu!
Lebe wohl! und manche Klippe
Fährt dein Liebster noch vorbei;
Aber wenn er einst den Hafen,
Nach dem Sturme, wieder grüßt,
Mögen ihn die Götter strafen,
Wenn er ohne dich genießt.

Frisch gewagt ist schon gewonnen,
Halb ist schon mein Werk vollbracht!
Sterne leuchten mir wie Sonnen,
Nur dem Feigen ist es Nacht.
Wär ich müßig dir zur Seite,
Drückte noch der Kummer mich;
Doch in aller dieser Weite
Wirk ich rasch und nur für dich.

Schon ist mir das Tal gefunden,
Wo wir einst zusammen gehn
Und den Strom in Abendstunden
Sanft hinunter gleiten sehn.
Diese Pappeln auf den Wiesen,
Diese Buchen in dem Hain!
Ach, und hinter allen diesen
Wird doch auch ein Hüttchen sein.

A kiválasztottnak

Kéz a kézben! Ajk az ajkon!
Kedves lánykám, hű maradj!
Isten véled! Állj sziklákon,
S nézd, hol kedvesed haladt;
Ám ha másik kikötőbe,
Orkán után eljutott,
Istenek büntessék őt meg,
Más lánnyal, ha jóllakott.

Gyorsan leltem, máris nyertem,
És munkám már félig kész,
Csillag ragyog itt felettem,
Ám az éjben itt a félsz.
Tétlen lennék oldaladon,
Bú nyomasztana, kemény,
Bár távol - de igen gyorsan -
Csak érted alkotok én.

Megtaláltam azt a völgyet,
Hol majd együtt sétálunk,
Esti fény lágyan szövöget
Leplet, s már alig látunk.
Nyárfák ezek ott a réten,
Mik hívnak, azok bükkfák!
S oh, ott lent a völgy ölében
Majd egy kunyhó is vár ránk.

Das Mädchen spricht 6

Du siehst so ernst, Geliebter! Deinem Bilde
Von Marmor hier möcht ich dich wohl vergleichen:
Wie dieses gibst du mir kein Lebenszeichen.
Mit dir verglichen, zeigt der Stein sich milde.

Der Feind verbirgt sich hinter seinem Schilde,
Der Freund soll offen seine Stirn uns reichen.
Ich suche dich, du suchst mir zu entweichen;
Doch halte stand, wie dieses Kunstgebilde.

An wen von beiden soll ich nun mich wenden?
Sollt ich von beiden Kälte leiden müssen,
Da dieser tot und du lebendig heißest?

Kurz, um der Worte mehr nicht zu verschwenden,
So will ich diesen Stein so lange küssen,
Bis eifersüchtig du mich ihm entreißest.

A lány beszél

Oly komolyan nézel, kedves! Ha képed
A márványbelivel most összevetem:
Az életedről nem adsz jelet nekem.
A kő szelíd, ha összemérem véled.

Az ellenség pajzs mögé rejtőzködik,
De barát nyissa meg jellemét nekem.
Kereslek, de te menekülsz előlem;
Arcodon a műtárgy jelleg tükröződik.

A kettő közül melyikhez forduljak?
Mindkettő hidegétől kell szenvednem,
Az halott, téged élőnek higgyelek?

Röviden mondd, hogy szót ne pazaroljak,
Kell e köre hosszú csókot lehelnem,
Hogy elrabolj, (mert) féltékennyé tettelek.

Der Schäfer 7

Es war ein fauler Schäfer,
ein rechter Siebenschläfer,
ihn kümmerte kein Schaf.

Ein Mädchen konnt ihn fassen:
da war der Tropf verlassen,
fort Appetit und Schlaf!

Es trieb ihn in die Ferne,
des Nachts zählt' er die Sterne,
er klagt und härm't sich brav.

Nun, da sie ihn genommen,
ist alles wieder kommen,
Durst, Appetit und Schlaf.

A pásztor

A pásztor nagyon lusta,
éjt, napot átaludta,
s a nyájra rá se ránt!

De egy lány megragadta:
szeszívást abbahagyta,
veszt étvágyat s alvást!

Ez távolba vezette,
csillagot számba vette,
panasza búsan szállt.

De mikor lány megfogta,
ismét élvezni tudta
evést, ivást s alvást.

An die Entfernte 8

So hab ich wirklich dich verloren?
Bist du, o Schöne, mir entflohn?
Noch klingt in den gewohnten Ohren
Ein jedes Wort, ein jeder Ton.

So wie des Wandrers Blick am Morgen
Vergebens in die Lüfte dringt,
Wenn in dem blauen Raum verborgen
Hoch über ihm die Lerche singt;

So dringet ängstlich hin und wieder
Durch Feld und Busch und Wald mein Blick;
Dich rufen alle meine Lieder;
O komm, Geliebte, mir zurück!

A távolba ment kedveshez

Valóban elveszítettelek,
Oh, gyönyörűm elmenekültél?
Fülemben még mindig csengenek
Hangjaid, s ahogy neveltél.

Ha vándor vágyva szemlélődik,
Hiába nézi égkékjét,
Ha a pacsirta elrejtőzik,
És úgy zengi az énekét;

Zihálva kereslek angyalom,
Leslek mezőn, bokrok alján;
S utánad kiált minden dalom;
Oh, jöjj vissza kedves hozzám!

Blumengruß 9

Der Strauß, den ich gepflücket,
Grüße dich viel tausendmal!
Ich habe mich oft gebücket,
Ach, wohl ein tausendmal;
Und ihn an's Herz gedrückt;
Wie hunderttausendmal!

A virágsokor-üdvözlet

Szép, szakított csokrommal
Köszöntlek sok ezerszer!
Én gyakran meghajoltam,
Óh, nem is ezerszer,
És őt a szívemhez húztam,
Több mint százezerszer!

Das Veilchen 10

Ein Veilchen auf der Wiese stand
Gebückt in sich und unbekannt;
Es war ein herzigs Veilchen.
Da kam eine junge Schäferin
Mit leichtem Schritt und munterm Sinn
Daher, daher
Die Wiese her, und sang.

Ach! denkt das Veilchen, wär' ich nur
Die schönste Blume der Natur,
Ach, nur ein kleines Veilchen,
Bis mich das Liebchen abgepflückt
Und an dem Busen matt gedrückt!
Ach nur, ach nur
Ein Viertelstündchen lang!

Ach! aber ach! das Mädchen kam
Und nicht in Acht das Veilchen nahm,
Ertrat das arme Veilchen.
Es sank und starb und freut' sich noch:
Und sterb' ich denn, so sterb' ich doch
Durch sie, durch sie,
Zu ihren Füßen doch.

Az ibolya

Egy ibolya a réten állt,
Szerényen hajlítva magát:
Bájos volt az ibolya.
S jött egy szerelmes pásztorlányka,
Ki útját könnyen s vígan járta,
A rétre ért,
Ahol éneke szállt.

Az ibolyában élt egy vágy,
Oh, csak lennék legszebb virág,
Habár életem kurta,
S ha szerelmes választ engem,
Kebelét majd díszíthetem!
Oh, nem soká,
Csak negyed órácskát!

De oh, de jaj, jött a lányka,
Nem figyelt, lépett virágra,
S letört a kis ibolya.
Meghalt, mégis örült szegény:
Ha múlok, hát így haljak én,
S hulljon a földm
Lány lábai elé.

Das Opfer, das die Liebe bringt 11

Das Opfer, das die Liebe bringt,
Es ist das teuerste von allen;
Doch wer sein Eigenstes bezwingt,
Dem ist das schönste Los gefallen.

Áldozat a szerelemért

Áldozat a szerelemért
A legdrágább az összes közül;
De ki mindent megád ezért,
Az a legszebb sorsban részesül.

An Cupido 12

Cupido, loser eigensinniger Knabe!
Du batst mich um Quartier auf einige Stunden.
Wieviel Tag' und Nächte bist du geblieben!
Und bist nun herrisch und Meister im Hause geworden!

Von meinem breiten Lager bin ich vertrieben;
Nun sitz ich an der Erde, Nächte gequälet;
Dein Mutwill schüret Flamme auf Flamme des Herdes,
Verbrennet den Vorrat des Winters und senget mich Armen.

Du hast mir mein Geräte verstellt und verschoben;
Ich such und bin wie blind und irre geworden.
Du lärmst so ungeschickt; ich fürchte, das Seelchen
Entflieht, um dir zu entfliehn, und räumt die Hütte.

Ámorhoz

Ámor, szertelen gyermek, becsaptál nagyon!
Kértél, hogy adjak szállást néhány órára.
Nálam maradtál számtalan éjen s napon,
És most te lettél a parancsoló úr e házban.

Tágas helyemből kiszakítottál engem;
Most ülök a földön, sötét, kínzó éjben;
Szítasz érzelmet, lángot kályha tüzeiben,
Téli tüzelőm égjen el, senyvedjek szegényen.

Blokkoltál, minden eszközümet elvetted;
Keresem, de testem örült vakká tetted.
Hangod oly riasztó, félek, s a lelkem, mi
Menekül tőled, kész kunyhódból kifutni.

Nachgefühle 13

Wenn die Reben wieder blühen,
Rühret sich der Wein im Fasse;
Wenn die Rosen wieder glühen,
Weiß ich nicht, wie mir geschieht.

Tränen rinnen von den Wangen,
Was ich tue, was ich lasse;
Nur ein unbestimmt Verlangen
Fühl' ich, das die Brust durchglüht.

Und zuletzt muß ich mir sagen,
Wenn ich mich bedenk und fasse,
Daß ich solchen schönen Tagen
Doris einst für mich geglüht.

Átérvő emlékezés

Szőlő, ha újra virágzik,
Moccan a bor a hordóban;
Rózsa, ha újra pompázik,
Nem t''om, belém mi ütött.

Könnyek futnak le arcomon,
Bármit teszek most magamban;
Dúl rejtélyes vágyódásom,
S érzem, hogy keblembé jött.

Végül be kell azt vallanom,
S megértem, ha megragadom,
Hogy egyszer pont ily szép napon
Doris szívembe szökött.

Glück und Traum 14

Du hast uns oft im Traum gesehen
Zusammen zum Altare gehen,
Und dich als Frau, und mich als Mann.
Oft nahm ich wachend deinem Munde,
In einer unbewachten Stunde,
So viel man Küsse nehmen kann.

Das reinste Glück, daß wir empfunden,
Die Wollust mancher reichen Stunden
Floß, wie die Zeit, mit dem Genuß.
Was hilft es mir, daß ich genieße?
Wie Träume fliehn die wärmsten Küsse,
Und alle Freude wie ein Kuß.

Boldogság és álom

Álmod minket gyakran összehoz,
Hogy együtt megyünk az oltárhoz,
Én, mint férfi, és te, mint nő.
Csókoltam ébren szádat gyakran,
Egy féltve nem őrzött órában
Nagyon sok csók élvezhető.

Legtisztább boldogság emléke,
Némely gazdag órának kéje
Az idővel mind odébb áll.
Az segít nekem, hogy élvezek?
Forró csókok, álmok repítenek,
Sok öröm, mint csók tovaszáll.

An Charlotte von Stein 15

Woher sind wir geboren?

Aus Lieb.

Wie wären wir verloren?

Ohn Lieb.

Was hilft uns überwinden?

Die Lieb.

Kann man auch Liebe finden?

Durch Lieb.

Was läßt nicht lange weinen?

Die Lieb.

Was soll uns stets vereinen?

Die Lieb.

Charlotte von Steinhöz

Miből tudtunk születni?

Szerelemből.

Hogyan tudnánk elveszni?

Szerelem nélkül.

Mi segít bármin győzni?

A szerelem.

Szerelmet is tudsz lelni?

A szerelmen kersztül.

Mi nem hagy sokat sírni?

A szerelem.

Mi tud egyesíteni?

A szerelem.

An Charlotte von Stein (II) 16

Deine Grüße hab ich wohl erhalten.
Liebe lebt jetzt in tausend Gestalten,
Gibt der Blume Farb und Duft,
Jeden Morgen durchzieht sie die Luft,
Tag und Nacht spielt sie auf Wiesen, in Hainen
Mir will sie oft zu herrlich erscheinen;
Neues bringt sie täglich hervor,
Leben summt uns die Biene ins Ohr.
Bleib, ruf ich oft, Frühling! man küsset dich kaum,
Engel, so fliehst du wie ein schwankender Traum;
Immer wollen wir dich ehren und schätzen,
So uns an dir wie am Himmel ergötzen.

Charlotte von Steinhöz (II)

Üdvözleted örömmel megkaptam.
Él szerelemünk ezer alakban,
Illatot, színt kap virág,
Ettől újul reggel a világ.
Éjt s nappal játszik ligetben s réten,
Pompásnak tűnik ez gyakran nékem:
Minden nap újat ad át,
Hallod méhek élet dallamát.
Szép tavasz maradj, csókod még alig ért,
Úgy menekülsz, mint egy angyal, de miért;
Téged mindig mindannyian tisztelünk.
Véled magunkat a mennyben érezzük.

Christel 17

Hab oft einen dumpfen düstern Sinn,
Ein gar so schweres Blut!
Wenn ich bei meiner Christel bin,
Ist alles wieder gut.
Ich seh sie dort, ich seh sie hier
Und weiß nicht auf der Welt,
Und wie und wo und wann sie mir,
Warum sie mir gefällt.

Das schwarze Schelmenaug dadrein,
Die schwarze Braue drauf,
Seh ich ein einzigmal hinein,
Die Seele geht mir auf.
Ist eine, die so lieben Mund,
Liebrunde Wänglein hat?
Ach, und es ist noch etwas rund,
Da sieht kein Aug sich satt!

Und wenn ich sie denn fassen darf
Im luftgen deutschen Tanz,
Das geht herum, das geht so scharf,
Da fühl ich mich so ganz!
Und wenns ihr taumlig wird und warm,
Da wieg ich sie sogleich
An meiner Brust, in meinem Arm;
's ist mir ein Königreich!

Christel

Eszemnek felfogni nagy talány
A vérnek üzemét,
Ha állok Christel oldalán,
Minden megy jól ismét.
Én látom itt, én látom ott,
Van világon ily nő?
Bárhol vagyok, magához vont,
Mért tetszik nekem ő?

Fekete huncut szeme szép,
Szemöldökével int,
Ha nézem, megragad e kép,
Lelkem rá kinyílt.
Pirosló száj íve pompás,
Kerek arca bájolt,
Két gödröcskéje oly csodás,
Mit szem még nem látott!

Ha megragadom derekát
Német táncot, ha lejt,
Az ide, oda ringását,
Az mennyekbe emelt!
Átsugározza mámorát,
Belém jó boldogság,
Ölelve szívem angyalát;
Nékem ez királyság!

Und wenn sie liebend nach mir blickt,
Und alles rund vergißt,
Und dann an meine Brust gedrückt
Und weidlich eins geküßt,
Das läuft mir durch das Rückenmark
Bis in die große Zeh!
Ich bin so schwach, ich bin so stark,
Mir ist so wohl, so weh!

Da möcht ich mehr und immer mehr,
Der Tag wird mir nicht lang;
Wenn ich die Nacht auch bei ihr wär,
Davor wär mir nicht bang.
Ich denk, ich halte sie einmal
Und büße meine Lust;
Und endigt sich nicht meine Qual,
Sterb ich an ihrer Brust.

S mikor szeretettel rám néz,
Elfelejték mindent,
Keblemre simulva ígéz,
S csókkal részegített,
Ez átfut a gerincvelőn,
S a lábujjhoz leér!
Hol gyenge vagyok, hol erős,
Lángol bennem a vér!

De mindig többet szeretnék,
Nap(pal) nem elég hosszú,
Ha éjt is vele lehetnék,
Nem lennék szomorú.
Egyszer ott tartom magamnál,
S ezért fizetek én;
S nem lesz szebb e fájdalomnál,
Meghalok kebelén.

An ein goldnes Herz... 18

Angedenken du verklungner Freude,
Das ich immer noch am Halse trage,
Hältst du länger als das Seelenband uns beide?
Verlängerst du der Liebe kurze Tage?

Durch fremde Lande,
Durch fremde Täler und Wälder wallen!
Ach, Lilis Herz konnte so bald nicht
Von meinem Herzen fallen.

Wie ein Vogel, der den Faden bricht
Und zum Walde kehrt,
Er schleppt des Gefängnisses Schmach,
Noch ein Stückchen des Fadens nach;
Er ist der alte freigeborne Vogel nicht,
Er hat schon jemand angehört.

Egy aranyszívhez

Emlékszel a halkuló örömré,
Mit még mindig az eszemben tartok,
Hosszabb ez, mint kettőnk lélekkötéléke?
Hosszabbodnak így rövid szerelmes napok?

Menekülök tőled Lili! Muszáj még mindig
Te kötéledid eltépni, s messze tájra repülni!
Oh, mert Lili emléked egykönnyen
Nem tud szívemben kihűlni!

Szívem, mint egy madár, szálát tépve
Erdőbe szállott,
De még él egy szál kis része,
Köti szégyen börtönébe,
S így oda már a régi függetlensége,
Valakihez már tartozott.

Nähe des Geliebten 19

Ich denke dein, wenn mir der Sonne Schimmer
Vom Meere strahlt;
Ich denke dein, wenn sich des Mondes Flimmer
In Quellen malt.

Ich sehe dich, wenn auf dem fernen Wege
Der Staub sich hebt;
In tiefer Nacht, wenn auf dem schmalen Stege
Der Wanderer bebt.

Ich höre dich, wenn dort mit dumpfem Rauschen
Die Welle steigt.
Im stillen Haine geh ich oft zu lauschen,
Wenn alles schweigt.

Ich bin bei dir, du seist auch noch so ferne,
Du bist mir nah!
Die Sonne sinkt, bald leuchten mir die Sterne.
O wärest du da!

Eszembe jutsz...

Ha hullámok hátán nap fénye csillan,
Eszembe jutsz;
Ha forrásvizén a Hold képe villan,
Eszembe jutsz.

De téged látlak, ha hordja utakon
A port a szél;
Ha éjjel vándor át a szűk pallókon
Remegve kél.

De téged hallak én a bösz viharban
Ha hullám zúg;
Ha csendes ligetben megyek magamban,
A hangod súg.

Te távol élsz, de én szívembe zárlak;
Legyél enyém!
Leszáll az éj, a csillagfényben várlak,
Siess elém!

Rastlose Liebe 20

Dem Schnee, dem Regen,
Dem Wind entgegen,
Im Dampf der Klüfte,
Durch Nebeldüfte,
Immer zu! Immer zu!
Ohne Rast und Ruh!

Lieber durch Leiden
Möcht ich mich schlagen,
Als so viel Freuden
Des Lebens ertragen.
Alle das Neigen
Von Herzen zu Herzen,
Ach, wie so eigen
Schaffet das Schmerzen!

Wie soll ich fliehen?
Wälderwärts ziehen?
Alles vergebens!
Krone des Lebens,
Glück ohne Ruh,
Liebe, bist du!

Fáradhatatlan, szüntelen szerelem

Mély hóban, esőben,
Zord széllel szemben,
Éles sziklákon,
Át ködpárnákon,
Folyton hajt, folyvást!
Nincs semmi nyugvás!

Inkább körömben
Vágynék szenvedni,
Mint sok örömben
Úzelve lenni.
Bősz szenvedélyben
Új szívhez menni,
S oh, önlelkemben
Kínt gerjeszteni!

Próbáljak szökni?
Erdőn rejtőzni?
Szívnek nincs nyugta!
Éltemnek csúcsa,
Üdv s gyötrelem
Vagy szerelem!

Willkommen und Abschied 21

Es schlug mein Herz, geschwind zu Pferde!
Es war getan fast eh gedacht.
Der Abend wiegte schon die Erde,
Und an den Bergen hing die Nacht;
Schon stand im Nebelkleid die Eiche,
Ein aufgetürmter Riese, da,
Wo Finsternis aus dem Gesträuche
Mit hundert schwarzen Augen sah.

Der Mond von einem Wolkenhügel
Sah kläglich aus dem Duft hervor,
Die Winde schlangen leise Flügel,
Umsausten schauerlich mein Ohr;
Die Nacht schuf tausend Ungeheuer,
Doch frisch und fröhlich war mein Mut:
In meinen Adern welches Feuer!
In meinem Herzen welche Glut!

Dich sah ich, und die milde Freude
Floß von dem süßen Blick auf mich;
Ganz war mein Herz an deiner Seite
Und jeder Atemzug für dich.
Ein rosenfarbnes Frühlingswetter
Umgab das liebliche Gesicht,
Und Zärtlichkeit für mich - ihr Götter!
Ich hofft es, ich verdient es nicht!

Doch ach, schon mit der Morgensonne
Verengt der Abschied mir das Herz:
In deinen Küssen welche Wonne!
In deinem Auge welcher Schmerz!
Ich ging, du standst und sahst zur Erden,
Und sahst mir nach mit nassem Blick:
Und doch, welch Glück, geliebt zu werden!
Und lieben, Götter, welch ein Glück!

Fogadtatás és búcsú

Fel, lóra ülj, üzent a szívem!
A tettem gyors, ha szent a cél.
A Föld ölen már ring az este,
S hegyekre fátylat font az éj;
A tölgyfa ködruhás fehérén,
Akár egy tornyos óriás,
Ki bokrok felett a sötétben
Is száz fekete szemmel lát.

A Hold fent ült egy felhődombon,
Ködök foltján sírva átnéz,
A szél lengve száll halk szárnyakon,
Borzongtató hang fülemhez ér,
Ezernyi meseszörny az éjben,
Kedélyem mégis oly vidám,
Nagy tűz, mi gerjed bent a vérben!
Szívemben tombol már a láng!

Hisz téged láttalak örömben,
S édes pillantásod rám szállt,
Csak érted lüktetett a szívem,
S lélegzetem úgy ölelt át.
Tavaszi rózsairat vette
Ölébe a kedves orcád,
S e báj mind enyém - ti istenek!
Nem érdelek ily adományt!

De kél már hajnal pírja nyomban,
S a búcsúra készül e szív:
A csókjaidban mily gyönyör van!
De árad szemedből a kín!
Eljöttem, álltál, s néztél csendben,
Felém küldsz könnyes pillantást:
De boldogít, hogy szeretsz engem!
S szeretni, istenek, csodás!

Gegenwart 22

Alles kündet dich an!
Erscheinet die herrliche Sonne,
Folgst du, so hoff' ich es, bald.

Trittst du im Garten hervor,
So bist du die Rose der Rosen,
Lilie der Lilien zugleich.

Wenn du im Tanze dich regst,
So regen sich alle Gestirne
Mit dir und um dich her.

Nacht! und so wär' es denn Nacht!
Nun überscheinst du des Mondes
Lieblichen, ladenden Glanz.

Labend und lieblich bist du,
Und Blumen, Mond und Gestirne
Huldigen, Sonne, nur dir.

Sonne! so sei du auch mir
Sie Schöpferin herrlicher Tage;
Leben und Ewigkeit ist's.

Jelen

Minden várva vár téged!
Amint a pompás Nap feltűnik,
Már jössz te is, remélem.

Hogyha belépsz a kertbe,
Ki rózsák rózsája vagy,
Ugyanakkor liliom.

S hogyha a táncot lejtéd,
Akkor minden csillag is forog
Véled és körülötted.

Éj! S így lenne minden éjt!
Most mikor a Hold felett ragyogsz
Kedves, csábos ragyogás.

Gyönyörű vagy te kedves,
Minden virág, Hold és csillagok
S Nap csak néked hódoljon.

Nap! Légy te is az enyém,
Alkotója szép nappaloknak:
Élet s öröklét vagy te.

An Kestner 23

Wenn einst, nach überstandnen Lebens Müh und Schmerzen,
Das Glück dir Ruh und Wonnetage gibt,
Vergiß nicht den, der – ach! von ganzem Herzen
Dich und mit dir geliebt.

Kestnernek

Ha fájdalma s küzdek után egyszer élted
Napjaidnak boldogságot adott,
Ne felejtsd, ki szívvel szeretett téged,
S tevéled boldog volt.

Nähe 24

Wie du mir oft, geliebtes Kind,
Ich weiß nicht wie, so fremde bist!
Wenn wir im Schwarm der vielen Menschen sind,
Das schlägt mir alle Freude nieder.
Doch ja, wenn alles still und finster um uns ist,
Erkenn ich dich an deinen Küssen wieder.

Közelség

Szép gyermekem elszomorít,
Hogy nékem idegen lettél!
Ha embertömegben vagyunk mi kint,
Ez összes örömöm elrontja.
De ha csendben, sötétben bárhol ott lennél,
Felismernélek a csókodból újra.

An Lina 25

Liebchen, kommen diese Lieder
Jemals wieder dir zur Hand,
Sitze beim Klaviere nieder,
Wo der Freund sonst bei dir stand.

Laß die Saiten rasch erklingen,
Und dann sieh ins Buch hinein;
Nur nicht lesen! immer singen!
Und ein jedes Blatt ist dein.

Ach, wie traurig sieht in Lettern,
Schwarz auf weiß, das Lied mich an,
Das aus deinem Mund vergöttern,
Das ein Herz zerreißen kann!

Linának

Kedves, jöjj azon dalokkal,
Mit kezed könnyen talál,
Büvöld zongorán hangokkal
Barátod, melletted áll.

Hagyd húrokat gyorsan csengni,
S a kottát csak később nézd:
Engedd lelked énekelni,
Minden hang így lesz tiéd!

Mert szomorún néz a kotta
Fehér, feketén reám,
Isteni szádból dal szólva,
Képes szívet tépni ám!

An Lili 26

(In ein Exemplar von »Stella. Ein Schauspiel für Liebende«)

Im holden Tal, auf schneebedeckten Höhen
War stets dein Bild mir nah:
Ich sahs um mich in lichten Wolken wehen,
Im Herzen war mirs da.
Empfinde hier, wie mit allmächtigem Triebe
Ein Herz das andre zieht –
Und daß vergebens Liebe
Vor Liebe flieht.

Lilihez

(In ein Exemplar von »Stella. Ein Schauspiel für Liebende«)

Gyönyörű völgyben, s havas csúcsokon
A képed velem volt:
Körülöttem futó felhőkben látom,
Szívemben te vagy ott.
Egyik szív fogja a másikat, érzem,
Szív a szívvel összenő -
S elválni képtelen
Szerelmétől. (Férfi s a nő.)

Mailed. 27

Wie herrlich leuchtet
Mir die Natur!
Wie glänzt die Sonne!
Wie lacht die Flur!

Es dringen Blüten
Aus jedem Zweig
Und tausend Stimmen
Aus dem Gesträuch

Und Freud' und Wonne
Aus jeder Brust.
O Erd', o Sonne!
O Glück, o Lust!

O Lieb', o Liebe!
So golden schön,
Wie Morgenwolken
Auf jenen Höhen!

Du segnest herrlich
Das frische Feld,
Im Blütendampfe
Die volle Welt.

O Mädchen, Mädchen,
Wie lieb' ich dich!
Wie blickt dein Auge!
Wie liebst du mich!

Májusi dal

Elbűvöl engem
A májusi táj!
Napfény özönben
Derűs világ!

Kibúj rügy éke,
Hogy hajt az ág,
Hangok zenéje
Bokrokból száll!

Jókedv, vidámság
Kebledet tölt,
Földre napsugár
Hozott gyönyört!

Oh, szép szerelem!
Aranyló kincs,
Fentről tekintve
Örömmel hints!

Dicsérjed, áldjad
A zöld mezőt,
Virágillatban
Fürdik a Föld!

Oh, lányka, lányka,
Szeretlek én!
Szemed hogy néz ma!
Szíved enyém!

So liebt die Lerche
Gesang und Luft,
Und Morgenblumen
Den Himmelsduft,

Wie ich dich liebe
Mit warmem Blut,
Die du mir Jugend
Und Freud' und Mut

Zu neuen Liedern
Und Tänzen gibst.
Sei ewig glücklich,
Wie du mich liebst!

Felszáll pacsirta,
Övé a lég,
Lent illatárban
Ringat a rét.

Szeretlek téged,
Hogy forr a vér!
Véled szívembe
Bátorság tér,

Ha új dalokhoz
S táncba vezetsz.
Légy mindig boldog,
Amíg szeretsz!

Mailed 28

Zwischen Weizen und Korn,
Zwischen Hecken und Dorn,
Zwischen Bäumen und Gras,
Wo geht's Liebchen?
Sag mir das!

Fand mein Holdchen
Nicht daheim!
Muß das Goldchen
Draußen sein.

Grünt und blühet
Schön der Mai;
Liebchen ziehet
Froh und frei.

An dem Felsen beim Fluß
Wo sie reichte den Kuß,
Jenen ersten im Gras,
Seh' ich etwas!
Ist sie das?

Májusi ének

Búzában vagy rozsbán,
Sövényben, bokorban,
Fák között a fűben,
Hol vagy kedves?
Súgd nekem!

Tarlón leltem,
Otthon nem!
Kell, hogy kincsem
Kint legyen.

Zöld s virágzó
A május;
Lánykám vonzó
És friss mágus.

A sziklás folyónál
Ott, az adott csóknál
Először a fűben
Láttam, de kit?!
Ő volt az?

Bleibe, bleibe bei mir 29

Bleibe, bleibe bei mir,
Holder Fremdling, süße Liebe,
Holde süße Liebe,
Und verlasse die Seele nicht!
Ach, wie anders, wie schön
Lebt der Himmel, lebt die Erde,
Ach, wie fühl ich, wie fühl ich
Dieses Leben zum erstenmal!

Maradj, maradj vélem

Maradj, maradj vélem
Jövevény, édes szerelem,
Édes, szép szerelem,
És ne hagyd el lelkem, kérem!
Oh, mily más, milyen szép
Ha él a menny, s ha föld is él,
S oh, jaj, magam most úgy érzem,
Mint éltemben még sohasem!

Marianne von Willemer 30

Erinnr ich mich doch spät und früh
Des lieblichsten Gesichts,
Sie denkt an mich, ich denk an sie,
Und beiden hilft es nichts.

Marianne von Willemer

Eszembe jut későn, korán,
Szép arca üdvözt,
Gondolok rá, ő gondol rám,
De semmi sem segít.

Einst ging ich meinem Mädchen nach 31

Einst ging ich meinem Mädchen nach
Tief in den Wald, in den Wald hinein,
Und fiel ihr um den Hals, und ach!
Droht sie, ich werde schrein.

Da rief ich trotzig ha! ich will
Den tödten, der uns stört!
Still, lispelt sie, still! Geliebter, still!
Daß ja dich niemand hört.

Mentem én a lánykám után

Mentem én a lánykám után
Egyszer erdőbe be,
S ölelém nyakát, de mily kár!
Sikoltok, fenyeget.

Én így kiáltok dacosan:
Megölöm, ki zavar!
Kedvesem, légy halk, suttogta!!!
És úgy senki se hall.

Blick um Blick 32

Wenn du dich im Spiegel besiehst,
Denke, daß ich diese Augen küßte,
Und mich mit mir selbst entzweien müßte,
Sobalde du mich fliehst:

Denn da ich nur in diesen Augen lebe,
Du mir gibst, was ich gebe,
So wär ich ganz verloren;
Jetzt bin ich immer wie neugeboren.

Nézz körül...

Ha nézed magad tükörben,
Vélheted, megcsókoltam szemeid,
S magamnak kellene észrevenni,
Mint menekülsz tőlem:

S mert csak ott a te szemeidben élek,
Azt adod, mit én néked:
Így elveszek teljesen;
Magam (most) újjászületettnek érzem.

Mit Pfeilen und Bogen 33

Mit Pfeilen und Bogen
Cupido geflogen,
Die Fackel in Brand,
Wollt mutlich kriegen
Und männlich siegen
Mit stürmender Hand.

Auf! Auf!

An! An!

Die Waffen erkliirten,
Die Flügelein schwirrten,
Die Augen entbrannt.

Da fand er die Busen
Ach leider so bloß,
Sie nahmen so willig
Den Knaben im Schoß.
Er schüttet die Pfeile
Zum Feuer hinein,
Sie herzten und drückten
Und wiegten ihn ein.

Hei ei o! Popeio!

Nyilakkal és íjjal

Nyilakkal és íjjal
Ámor vígan szárnyal,
Fáklya hegye ég,
Akar háborúzni,
Férfit hadba húzni,
Mert kéz harcra kész.
Rá, rá!
Hajrá!
Megcsörren a fegyver,
Minden szárny megrezzen,
Lángol két szem rég.

Mellét eltalálta,
Nyítot bár kis rést,
De könnyen elnyerte
A fiú ölét.
Nyilát megforgatta
Tűznek közepén,
Benyomta szívébe,
S ott sok kínt kimért.
Csuda jó! Popeio!

Ach, wie sehn ich mich nach dir 34

Ach, wie sehn ich mich nach dir,
Kleiner Engel! Nur im Traum,
Nur im Traum erscheine mir!
Ob ich da gleich viel erleide,
Bang um dich mit Geistern streite
Und erwachend atme kaum.
Ach, wie sehn ich mich nach dir,
Ach, wie teuer bist du mir,
Selbst in einem schweren Traum.

Oh, terád mennyire vágyom

Oh, terád mennyire vágyom,
Álom vagy csak angyalkám,
Lényed csak álmomban látom!
S ott bizony sokat szenvedek,
Aggódok, bántnak szellemek,
S kelve, nehezen légzek lám.
Oh, terád mennyire vágyom,
Oh, mily nagy kincs vagy virágom,
Rossz álmomban is angyalkám!

Ob ich dich liebe, weiß ich nicht 35

Ob ich dich liebe, weiß ich nicht.
Seh ich nur einmal dein Gesicht,
Seh dir ins Auge nur einmal,
Frei wird mein Herz von aller Qual.
Gott weiß, wie mir so wohl geschieht!
Ob ich dich liebe, weiß ich nicht.

Szeretlek-e, nem tudom én...

Szeretlek-e, nem tudom én,
De arcod vonzó tünemény,
Ha látom szemed sugarát,
Feledí szívem bánatát,
Az Úr tudja, hogy mi történt,
Szeretlek-e, nem tudom én.

Ich wünsche mir eine hübsche Frau 36

Ich wünsche mir eine hübsche Frau,
Die nicht alles nähme gar zu genau,
Doch aber zugleich am besten verstände,
Wie ich mich selbst am besten befände.

Szeretnék egy nőt...

Szeretnék egy nőt, ámde oly kezest,
Aki nem venne szó szerint mindent,
Értene vélem egyet szorgosan,
S ítélné mindent úgy, mint önmagam.

Neue Liebe, neues Leben 37

Herz, mein Herz, was soll das geben?
Was bedrängt dich so sehr?
Welch ein fremdes, neues Leben!
Ich erkenne dich nicht mehr.
Weg ist alles, was du liebtest,
Weg, warum du dich betrübtest,
Weg dein Fleiß und deine Ruh -
Ach, wie kamst du nur dazu!

Fesselt dich die Jugendblüte,
Diese liebliche Gestalt,
Dieser Blick voll Treu' und Güte,
mit unendlicher Gewalt?
Will ich rasch mich ihr entziehen,
Mich ermannen, ihr entfliehen,
Führet mich im Augenblick,
Ach! mein Weg zu ihr zurück.

Und an diesem Zaubersfädchen,
Das sich nicht zerreißen läßt,
hält das liebe, lose Mädchen
Mich so wider Willen fest;
Muß in ihrem Zauberkreise
Leben nun auf dieser Weise.
Die Veränderung, ach, wie groß!
Liebe! Liebe! laß mich los!

Új szerelem, új élet

Szív, szívem, mit kéne tennem?
Zűrzarba mondd, mi ránt?
Új élet született bennem!
És nem ismerek terád.
Mit szerettél, mindnek vége,
Fittyet hánysz az ellenségre,
Békédtől elbúcsúztál -
Oh, ide hogy jutottál? !

Tüzet gyújtott lánynak lángja,
Szép, virágzó teremtés,
Jóság s hűség pillantása,
Nincs karjából menekvés?
Szabadulnék tőle már ma,
Add, kimentsem magam bátran,
Ám szeme mennyet ígér,
Utam hozzá visszatér.

S ezen a varázsfonálon,
Ember mit el nem szakít,
Tart fogolyként kedves párom,
Maradásra kényszerít;
Kell varázskörében élnem
Keserédes börtönében.
Felfordító változás!
Hagyj el szerelem, ne bánts!

Heidenröslein 38

Sah ein Knab ein Röslein stehn,
Röslein auf der Heiden,
War so jung und morgenschön,
Lief er schnell, es nah zu sehn,

Sahs mit vielen Freuden.
Röslein, Röslein. Röslein rot,
Röslein auf der Heiden.
Knabe sprach: Ich breche dich,

Röslein auf der Heiden!
Röslein sprach: Ich steche dich,
Daß du ewig denkst an mich,
Und ich wills nicht leiden.

Röslein, Röslein. Röslein rot,
Röslein auf der Heiden.
Und der wilde Knabe brach
s Röslein auf der Heiden;

Röslein wehrte sich und stach,
Half ihm doch kein Weh und Ach,
Mußt es eben leiden.
Röslein, Röslein. Röslein rot,
Röslein auf der Heiden.

Vadrózsa

Rózsát pillant meg fiú,
rózsa nyílt a réten:
Szépsége szívébe szúrt,
mégis hozzá odafut,

s nézi örömében.
Vérvörös vadrózsa állt,
rózsa nyílt a réten.
„Én letéplek, vég elér!“

szólt fiú a réten.
Rózsa mondja: „Tüske ér,
fáj sokáig, foly a vér,
s nem kíméllek én, nem!“

Vérvörös vadrózsa állt,
rózsa nyílt a réten.
Ám letépte vad legény
rózsát kint a réten –

Bár a rózsa volt kemény,
- s fájt nekik! – elszállt remény,
őt a vég elérte.
Vérvörös vadrózsa állt,
s már nem nyílt a réten.

Wehmut 39

Ihr verblühet, süße Rosen,
Meine Liebe trug euch nicht;
Blühet, ach, dem Hoffnungslosen,
Dem der Gram die Seele bricht!

Jener Tage denk ich trauernd,
Als ich, Engel, an dir hing,
Auf das erste Knöspchen lauernd
Früh zu meinem Garten ging.

Alle Blüten, alle Früchte
Noch zu deinen Füßen trug,
Und vor deinem Angesichte
Hoffnung in dem Herzen schlug.

Ihr verblühet, süße Rosen,
Meine Liebe trug euch nicht;
Blühet, ach, dem Hoffnungslosen,
Dem der Gram die Seele bricht.

Vágyakozás

Bájos rózsák, elnyíltatok,
Lánykám egyet sem fogott;
Ti nékem reményt adjatok,
Lelkem bánat marja most.

Múlt napra gyásszal gondolok,
Csüngtem angyal oldalán,
Lestem, hogy nyílnak virágok,
Kertembe mentem korán.

Mit vittem:gyümölcs, virág
Mind lábad előtt hevert,
Tekintetekben szép világ:
Szívem remélt, gyorsan vert.

Bájos rózsák, elnyíltatok,
Lánykám egyet sem fogott;
Ti nékem reményt adjatok,
Lelkem bánat marja most.

Pilgers Morgenlied - An Lila 40

Morgennebel, Lila,
Hüllen deinen Turn um.
Soll ich ihn zum
Letztenmal nicht sehn!
Doch mir schweben
Tausend Bilder
Seliger Erinnerung
Heilig warm ums Herz.
Wie er so stand,
Zeuge meiner Wonne,
Als zum erstenmal
Du dem Fremdling
Ängstlich liebevoll
Begegnetest,
Und mit einemmal
Ewge Flammen
In die Seel ihm warfst.
Zische, Nord,
Tausend-schlangen-züngig
Mir ums Haupt!
Beugen sollst du nicht!
Beugen magst du
Kindscher Zweige Haupt,
Von der Sonne
Muttergegenwart geschieden.

Zarándok reggeli dala – Lil(l)ához

Lil(l)a, reggeli köd
Burkolja a tornyod.
Nem láthatom
Utoljára őt!
Mégis lebeg
Ezernyi képnek
Szent és áldott emléke
A szívem körül.
Ahogy ott állt,
Tanúja vágyamnak,
Hogy te először,
Idegennel,
Ki félve szeret,
Találkoztál,
És nagy hirtelen
Örök lángok
Gyúltak lelkemben.
Sziszegj észak
Ezernyi kígyó nyelve
Körbe fejemen!
De ne hajolj meg!
Szeretve fordítsd
A gyermeki földet
Te a Naphoz,
Messzi anyaként ott van.

Allgegenwärtge Liebe!
Durchglühst mich,
Beutst dem Wetter die Stirn,
Gefahren die Brust,
Hast mir gegossen
Ins früh welkende Herz
Doppeltes Leben,
Freude, zu leben,
Und Mut.

Mindent áthat szerelem!
Ragyogj át,
Szegezd az időnek
Vészben a melled,
Mert megöntözte
Száradó szívem
Kettőzött élet,
S nagy öröm élni
Bátran.

